

“De natuur klop je niet”

Dansercoer en Hubert thuis na mislukte expeditie, maar niet ontgoocheld

ZAVENTEM - “Onze expeditie mag dan niet geslaagd zijn, we zijn zeker niet ontgoocheld. Omdat we weten dat niemand er ooit zal in slagen ons project tot een goed einde te brengen. Het is gewoon niet mogelijk”, zo zeiden Alain Hubert en Dixie Dansercoer maandag bij hun aankomst op Zaventem. Precies tien dagen na de geboorte kon Dixie er voor het eerst zijn dochtertje Robin in de armen sluiten.

Thierry Goeman

“De besafing van Julie via satelliettelefoon volgde, was misschien nog het meest magische moment van de hele expeditie. Ik was er ietwils gezegd niet gerust in omdat het niet een keizerzede gebeurte. Maar ze zien er stralend uit. De tijd die we elkaar hebben moeten missen, ga ik nu dubbel en dik goedmaken”, aldus Dansercoer, die nau-

Dixie Dansercoer trekt een opblaasboot voor de start van de expeditie van familie naar de Noordpool.

weilijk getekend licht door het avontuur.

Alain Hubert daarentegen is vernageld en moe. Hij heeft meer afgeleefd dan Dixie. Niet omdat hij in mindere conditie verkeerde, wel omdat hij zwaar ziek is geweest en sowieso minder goed tegen de extreme koude kan. “De koude is inderdaad verschrikkelijk”, zegt hij. “’s Avonds bij -50 graden Celsius is je slaapzak kraipen en sil-

ding onderweg. Het is zeker de moeite waard geweest om het te proberen. We zijn niet ontgoocheld, we zijn als bijgevoegde teruggekeerd. Natuurlijk is het moeilijk om de knoop door te hakken en te zeggen, goed we stoppen. Maar het was de enige juiste beslissing.”

Wat de twee zeker altijd zal bijblijven is hun ontmoeting met walrusen en ijsberen. “Nooit hebben expeditieleden walrusen gezien, wij hebben op twee meter van zulke kolossen gestaan. En vier keer stonden we nog in oog met ijsberen. Twee keer voerden ze zo’n bedreiging dat we naar ons wapen moesten grijpen om hen weg te jagen. De beweging van de enorme ijsberen is even adembenemend als angstaanjagend. Het is alsof er enorme gebouwen in elkaar storten. We zijn een aantal keer echt bang geweest.”

Frietten
Na meer dan vijftig dagen te hebben geleefd op granen en chocolade zien je verwachten dat ze bij hun thuiskomst naar een grote steek met frietten snakken, maar niets is minder waar. Of beter, ze hebben er wel zin in, maar eerst moeten ze hun calorierijke voeding langzaam afbouwen. Van 5.800 calorieën

aan opwarmen is een zalig gevoel. Maar echt warm krijg je natuurlijk nooit. Vooral die dagen dat ik ziek was waren verschrikkelijk. Maar we hebben er zelf voor gekozen. Dat weet je voor je vertrekt.”

Geen tweede keer
Aan een tweede poging denken de twee niet. “We waren goed voorbereid, het materiaal was op en top in orde. Maar tegen de grillen van de natuur is niemand opgewassen. We hopen dat er lessen worden getrokken uit onze expeditie. Dat men uiteindelijk gaat geloven dat het veel slechter met ons milieu gesteld is dan we tot nu toe wilden geloven. De opwarming van de aarde is geen fabeltje, als het nu verder gaat kunnen we ooit misschien in een boot van de Siberiese eilanden naar het hege noorden van Canada varen.”

“Toen we de helikopterpijotten de dag na onze evacuatie nog eens gingen bedanken, zei een van hen dat als we ooit een tweede poging zouden ondernemen, we veel noodlijker moeten vertrekken. Daar is het (is veel) dikker en minder choetisch. Maar dat was nu net de uitdaging. De ultieme overtoek van de noordpool. Langs de meest ijgste kant en zonder bevoora-

“Die haard erop!” Dixie Dansercoer trekt aan het haar van zijn lief en magere Alain Hubert.

rest andere katten te geven. Vandaag wordt de fusie met HP officieel beklankt. Dat ze geen expeditie meer zullen sponsoren, stond al vast voor het vertrek van deze Compaq Noordpole II.

